

Nina Andersen: Der foreligger i Dag til Behandling i dette høje Ting tre Lovforslag vedrørende henholdsvis Svangerskabsafbrydelse og Svangerskabsforebyggelse. Det er første Gang, der foreligger saa omfattende Lovforslag vedrørende dette Omraade, og første Gang, der foreligger Lovforslag paa dette Omraade, som har Mulighed for at kunne gennemføres. Det er fristende for mig, ja, saa fristende, at jeg ikke kan modstaa det, at citere, hvad der fra denne Talerstol er udtalt af den første Kvinde, som i dette høje Ting, saaledes som hun selv udtrykte det, „brød en Lansse“ for straffri Fosterfjernelse. Det afdøde konservative Medlem af dette Ting Mathilde Hauschultz udtalte under Behandlingen af Forslag til Almindelig borgerlig Straffelov den 23. Januar 1925 — det findes i Rigsdagstidenden Sp. 4024 —:

„Jeg staar paa samme Standpunkt som Kommissionen, som kun stempler det som en Forbrydelse, at en Kvinde begaar Fosterdrab, efter at hun har mærket sikre Tegn paa at være besvangeret. Det er, om jeg saa maa sige, en gylden Middelvej. Jeg kunde maaske have ønsket at gaa videre, men jeg kan godt indse, at det vilde være farligt at gøre Skridtet fuldt ud paa een Gang.“
 Og over for Bekymringerne for, at Samfundsmoralen vil lide Skaar, siger hun:

„Bevis det, bevis, at Samfundsmoralen vil lide Skaar.“
 Og hun fortsætter:

„Men de Herrer kan være evigt forvissat om, at de fleste Kvinder vil vige tilbage for at foretage det, man kalder for Fosterdrab eller Fosterfordrivelse, naar ikke netop Nøden eller andre Forhold er saa stærke, at de opvejer alt andet, ogsaa Udsigten til en eventuel Straf. Derfor tror jeg slet ikke, Samfundsmoralen vil lide noget som helst, i hvert Fald ikke naar man gaar den gyldne Middelvej og holder sig til den Grænse, som Kommissionen har foreslaaet.“

Der er i denne Udtalelse rigtige og rammende Ting, men der indtages en defensiv Holdning over for det Samfundsonde, som Svangerskabsafbrydelsen er, en defensiv Holdning, som er til Skade for Kvinderne, der som Udvej fra en fortvivlet Nødssituation faar anvist en Handling, som i sit Forløb kan være livsfarlig, og som kan medføre heldbredssvækkende Komplikationer.

Det Underudvalg, som Svangerskabskommissionen har nedsat til Undersøgelse

af, hvilke Farer der er forbundet med Svangerskabsafbrydelse og dennes eventuelle Følger, er kommet til det Resultat, at lægeligt provokerede Aborter her i Landet opviser ca. dobbelt saa stor Dødelighed som Fødsler — hvis de foretages i Svangerskabets 2den Maaned 0,4 pCt. og i 3die Maaned 0,5 pCt. Komplikationer, følgende umiddelbart efter Indgrebet, er konstateret i 11,4 pCt. af de undersøgte Tilfælde, og det udtales herom, at „en Del af dem vil ganske sikkert efterlade blivende Følger, som i Aarevis, maaske for Livstid vil mærke Patienten“. Det har ikke været muligt paa Grundlag af det danske Materiale at faa fastslaaet eventuelle senere Følger, men derimod har det været muligt paa dette Omraade at faa en Del Oplysninger fra Rusland, fremkommet paa en Kongres i Kiew i 1927, altsaa længe før den nylig i Landet gennemførte stærke Begrænsning af legale Svangerskabsafbrydelser. De paagældende Oplysninger kan saaledes antages at være uden agitatoriske Momenter over for den russiske Befolkning for et nyt Regeringsstandpunkt. Ved den Lejlighed oplyste een Læge, at den legaliserede Abort synes at være Aarsag til kroniske Underlivslidelser hos 20 pCt. af de ambulatorisk behandlede syge. En anden Læge angav, at i 22 pCt. af de Tilfælde, hvor han havde opereret for Underlivslidelser, havde Patienten forudgaaende provokeret Abort, og endvidere oplystes det, at Antallet af Svangerskaber uden for Livmoderen var steget meget stærkt efter Legaliseringen af Svangerskabsafbrydelser, og i op til 60 pCt. af Tilfældene havde Patienten en tidligere provokeret Abort. Desuden blev det ved samme Lejlighed oplyst, at den kunstige Abort kan have alvorlige Følger for en senere Fødsel, og der blev anført en hel Række af disse alvorlige Følger.

Den defensive Holdning, jeg omtalte, er ogsaa farlig for Samfundsudviklingen, thi vel anviser den en Udvej, som er relativ billig, men samtidig tolereres en uværdig Samfundstilstand. Det er nemlig uværdigt for et Samfund, at de økonomiske og sociale Forhold er af en saadan Karakter, at de, som det hedder, „opvejer alt andet, ogsaa Udsigten til en eventuel Straf“. Det er ikke tilstrækkeligt at konstatere, at Samfundet stiller Kvinder i en saadan Tvangssituation, og saa indrette Lovgivningen derefter. Det er det nemmeste og som allerede nævnt det billigste. Den rigtige Løsning er at ændre Forholdene, saaledes at Kvinderne ikke stilles i denne Tvangssituation. En Svanger-